

γώλων ήθικων πόνων και δοκιμασιών, περασμένων πειά τώρα, Βαθείε-ρυτίδες αλάκωναν τὰ εὐγενικά μέτωπα δλων αὐτῶν τῶν ἀτόμων, ἀλάνθαστο σημάδι ὅτι εἶχαν κάποτε γνωρίσει στή ζωή τους τὸν παραγκιό, τὸν τρομερὸ κίνδυνο, τὴς ἀγριεὶς σπερήσεις, καὶ τὰ φριχτὰ ψυχικά βασανιστήρια.

Ναί, εἶχαν κατὰ τὸ μεγαλειώδες καὶ τὸ αὐστηρὸ παρ' ὅλη τὴν ἐγκραδιότητά τους—δλα ἐκείνα τὰ πρόσωπα στή χαλιέντα...

Ἦ πεποιθὴ μου αὐτῆ, μὲ τυραννοῦσε. Δὲν τολμοῦσα ὄμως νὰ ρωτήσω, κ' ἡ περιέργειά μου ἢ διψασμένη μὲ κρατοῦσε συχὰ σκεπτικὸν ἀθελά μου...

—Τὶ ἔχετε λοιπὸν, δὸν Γουσταῦε; μὲ ρώτησε μιά μέρα μὲ ἐνδιαφέρον ὁ δὸν Ραφαὴλ, τὴν ὥρα ποὺ γυρίζαμε ἀπὸ ἓνα κονὴν ἐλαφίων. Μήπως ἀνιάτε κοντὰ μας;

—Εἶμαι εὐτυχισμένος Ἰσα-Ἰσα! διαμαρτυρήθηκα ζῶηρά. Ἄν καὶ μέσα στὸ αἶμα μου ἔχω κατὰ ἀπ' τὸν Περιπλανώμενο Ἰουδαίο, ἂν καὶ διαρκῶς διψῶ ταξείδια, κινήγια, πάμπες, Ἐρρωθροδέρμων, καὶ ζουγκλεὺς καὶ περιηγήσεις, ὄμως ἐδῶ κοντὰ σας, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος!

—Ἀκούστε με! εἶπε τότε μὲ κάποια ἀπόφασι ὁ δὸν Ραφαὴλ. Ὁμολογῆστε μου εἰλικρινά, ὅτι σὰς ἀπασχολεῖ κατὰ στήν ψυχὴ!... Ὅλοι τῶχοιμε παρατηρήσει, ὄλοι σὰς βρισκοῦμαι σκεπτικὸν, δὲν τολμοῦσαμε ὄμως νὰ σὰς ρωτήσοιμε τί ἔχετε!

—Ἐ, θὰ σὰς ἐξομολογήθῃ κατὰ, δὸν Ραφαὴλ Γκαρίλλιας ντὲ Σκαβέδρα! εἶπα μὲ ἔξαφν ἀπόφασι κ' ἐγώ, στὸν ἀρχοντικό συνομιλητή μου. Πρόκειται γιὰ τὸ ἔξης: Ὅλα μὲ παραξενεύουν ἐδῶ... Ἄπ' τὰ περιέργα ἰδιόμοια σας—Μεγάλη Καρδιά, Μαῦρο Ζαρκάδι, κλπ—ὡς τὴν ποινεμένη μεγαλειότητα τὴν ὁποία ἔχουν τὰ πρόσωπα δλων σας... Μοῦ φαίνεται λοιπὸν, ὅτι δὲν γλίτωσε στὸ παρελθὸν γαλιάνη ἢ ζωὴ σας... Κι' ὅτι ἐξαγοράσατε τὴ σημερινὴ εὐτυχία σας ὄλοι, μὲ μακροτάτη σειρὰ δυστυχιῶν καὶ πικριῶν!...

Ἐνα θλιμμένο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ οικοδεσπότη.

—Συγχαρῆστε με γιὰ τὴν ἀδιακρίσία μου, δὸν Ραφαὴλ! εἶπα στενωρῶμενος, τότε. Βλέπω ὅτι ζήτησα ἀθελά μου στήν ψυχὴ σας, λυπητερές ἀναμνήσεις!... Ὡ, συγχαρῆστε με!

Ἦμουν πραγματικὰ ἀπελπισμένος.

Μὰ ὁ δὸν Ραφαὴλ, μὲ ἀπειρὴ καλωσύνη στή σοβαρὴ φωνή του, ἀποκρίθηκε:

—Δὸν Γουσταῦε, μὴν ἐνοχλήσετε... Ἰσα-Ἰσα, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας!... Μαντεύατε πολὺ σωστά, φίλε μου... Ἦ ὁικονομεία μου, οἱ φίλοι μου, κ' ἐγώ, δοκιμαστήκαμε κάποτε πολὺ σκληρὰ ἀπ' τὴ μοίρα... Τὸ βράδυ θὰ σὰς διηγήθῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν τρικυμιώμενη ζωὴ δλων μας... Καὶ θὰ δῆτε, ὅτι πραγματικὰ ἐξαγοράσαμε τὴ σημερινὴ μας εὐτυχία μὲ δαπανηρότατες ψυχικὲς καὶ σωματικὲς θυσίες...

Τὸ βράδυ, καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ, ὁ δὸν Ραφαὴλ κράτησε ὄλους τοὺς φίλους τοῦ μαζὺ μας. Καθισμένοι γύρω σ' ἓνα τραπέζι, μὲ τὰ ποτήρια μας γεμάτα ἀπὸ ἐκλεκτὸ κρασί, καὶ κλιπνίζοντας εὐόδη τοιγάρνα, περιμέναμε τὸν οικοδεσπότη νὰ μιλήσῃ.

Κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔρριξε γύρω στὰ φιλικὰ ἐκείνα πρόσωπα ἓνα βλέμμα στοργῆς, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—Φίλε μου, θὰ ἱκανοποιήσω ἀπόψε τὸ ἐνδιαφέρον σας... Ὁ πατέρας μου δὸν Ραμόν, ἡ μητέρα μου δὸνα Ζεσουσίτα, ἡ γυναίκα μου δὸνα Λούθ, ὁ Νεχού-Νουτάχ, ὁ Ἄνοιχτόκαρδος, καὶ τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι, καθὼς κ' ἐγώ, ὄηρήκαμε οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ ἀλλοκότου κ' αἰματοπρόχρητο δράματος, τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ σὰς διηγηθῶ... Καὶ τοὺς παρακαλῶ θερμὰ νὰ ὑποβοηθοῦν τὴ μνήμη μου, ἂν τυχὸν σκοντάψω σὲ καμμιά λεπτομέρεια, τὴν ὁποία νὰ μὴ θυμοῦμαι πειά!...

Καὶ τότε, ἀγαπητὴ μου ἀναγνώστα, ὁ δὸν Ραφαὴλ, ἡ ἀπαράμιλλη αὐτῆ καὶ πραγματικῶς Μεγάλη Καρδιά, μοῦ διηγήθηκε λεπτομερέστατα τὸ ἀληθινὸ καὶ φριχτὸ αὐτὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς του... Σὰς τὸ διηγήθηκα κ' ἐγώ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἀκουσα... Χωρὶς τίποτε νὰ παραλείψω... Χωρὶς τίποτε νὰ παραμορφώσω...

Στὴ Γουτάμας, καὶ στή Χερμοζιλτιον, τοῦ Μεξικῶ, ζοῦν ἀκόμη οἱ ἥρωες τῆς αἰθνετικῆς αὐτῆς διηγήσεώς μου...

Ἄς μὲ διαφεύσουν, ἂν διηγήθηκα ἀνακρίθειες!...

Ὅχτὼ ἡμέρες ἀργότερα, κ' ἀφοῦ φιλοξενηθῆκα στή χαλιέντα εικοσιτέσσερες ἡμέρες ὄλες-ὄλες, ξανάρχισα πάλι τὴν περιπετειώδη καὶ τυχοδιωκτικὴ ζωὴ μου...

Συντροφιά μὲ τὸν Ἄητοκέφαλο, μὲ τὸν ὁποῖο μὲ συνέδεσε μιά ξεχωριστὴ φιλία, ὄργανώσα μιά ἐκδρομὴ στή χώρα τῶν Ἐρρωθροδέρμων τῆς φυλλῆς τῶν «Ἀπάχθιδων».

Ἐκεῖ παραστάθηκα μάρτυρας σκηνῶν ἀλλοκότων καὶ συγκλονιστικῶν, τὴς ὁποῖες θὰ σὰς διηγηθῶ, καμμιά ἡμέρα...

## ΤΕΛΟΣ

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Τὴ συνέχεια τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Γουσταῦου Ἀλμάρ θὰ σὰς τὴν ὀσὴ τὸ «Μπουκέτο» προσεχῶς, δημοσιεύοντας ἓνα δεύτερο ἀριστοῦργημά του.

# ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

## ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἀρχίζουν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρᾶς περιφήμων ἀριστοῦργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῇ δωρεάν στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Φεβρουαρίου, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστοῦργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

### «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Ὅπως σὰς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ, πρέπει ν' ἀποκόψετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οικογένεια» τοῦ Ἰανουαρίου 4 ἔκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξαφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἐτσι, μ' ἓνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἐν πέμπτῳ τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, θ' ἀποκτήσετε ἓνα τόμον κομῶν, ἔκ 300 περίπου σελίδων, θ' ἀποκτήσετε τὸ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὀνομάσθη τὸ ἔργον τοῦ Ἄλφονς Κάρ, τὸ ὁποῖον σὰς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὰ ὑποκαρτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὸ βιβλίον τῶν.

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουαρίου θὰ χαρίσοιμε στοὺς ἀναγνώστας μας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ῥομάντζο

### Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ'

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Διὰ πρώτην φοράν ἐκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Ἐὰ ἐπακολουθήσουν :

### Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

κλπ. κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ. Ἀποκτᾶτε ΔΩΡΕΑΝ τὰ ἀριστοῦργηματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἀγοράζοντες ἀπλῶς τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οικογένεια».

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στήν 3ην σελίδα τοῦ ἐξαφύλλου.

### ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

#### Ο ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ἔχουν καὶ οἱ ἐλέφαντες τοὺς ὀδοντογιατροὺς των. Ὁ πρῶτος ποὺ σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὀδοντογιατροὺς γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κοῦφιο δόντι ἑνὸς ἐλέφαντος, ἦταν ἓνας Ἀμερικάνος, κατὰ τὸ 1902. Ἐστὶν ὀδοντογιατροὶ ἐργάζομενον γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ δοντιοῦ τοῦ ἐλέφαντος αὐτοῦ, καὶ τὸ βουάκιον τοῦ μονάχου, ποὺ ἔβρινε ἀπὸ χρυσάφι, κόστις 47 δολλάρια. Ἐπίσης καὶ στὸ Μόναχο ἓνας ὀδοντογιατρός, πλὴν ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ἔβρινε νὰ κορυφῇ τὸν χαλιῶδοντα ἑνὸς ἐλέφαντος ἐπὶ πολλὰς μέρας, τὸν ἐβούλωσε δὲ μὲ ποροσελάνη, ποὺ κατόπιν τὴν ἐκπίπασε ἀπὸ πάνω ἅε χρυσάφι.

Ἡ περιπέτεια αὐτὴς ἔβρινε ἀφορμὴ ὥστε νὰ ὑπάρχουν σήμερον εἰδικὸι ὀδοντογιατροὶ γιὰ ἐλέφαντες, οἱ ὁποῖοι κάνουν χρυσὰς δουλειὰς. Παραδείγματός χάριν, σ' ἓνα Γερμανικὸν ἱνστιτούτιον, μέσα σὲ δέκα χρόνια, χρειάσθηκα νὰ ὑποβληθῶν σὲ ὀδοντοιατρικὴν θεραπείαν δεκατέσσερες ἐλέφαντες. Τώρα μάλιστα ἡ ἐλεφαντοδοντοιατρικὴ ἔχει προοδεῖσει καὶ τὰ κοῦφια δόντι. ἀδὲν βουβλῶνται πειὰ μὲ χρυσάφι, ποὺ κοστίζει πολὺ, ἀλλὰ μὲ ἀσοκρίστατον χάλυβα. Ὁ χάλυβς αὐτός ἔχει τὸ πλεονέκτημα πῶς δὲν τρίβεται, οὔτε χαλάει τόσο εὐκόλῃ, ὥστε τὰ χρυσὰ βελούματα.